

А с тежки стъпки си пробиват път
хусарите сред трупове безчет
и трескаво се хвърлят те напред,
с позорен знак на черната си гръд.
А през дима, над мрачния Берлин,
понася се от дом на дом вестта,
че през нощта сразила е Смъртта
на робите най-верний вожд и син,
и подлостта на озверения джелат
обвила е във смъртна хладина
най-смелата и доблестна жена,
отстояла до край на поста свят.

... И стихна бурята. Отпразнува
победата си кървавия враг,
развел позорния си черен стяг
през присмеха на своите тържества ...
Но в светли вечери, щом из Берлин
грозвжнват празнични шейни
и кискат се разблудните жени, —
сред синкав дим, кат огнен исполин,
устремил взор през янтарни звезди,
вжзраства гневен призракт червен
и гръм се носи над града смутен:
„Все пак, Спартак над теб ще победи!“

